

**ONTWERP VAN DECREET TOT INSTEMMING MET HET
SAMENWERKINGSAKKOORD VAN XXX TUSSEN DE FEDERALE STAAT, DE
VLAAMSE GEMEENSCHAP, DE DUITSTALIGE GEMEENSCHAP, DE FRANSE
GEMEENSCHAPSCOMMISSIE, DE GEMEENSCHAPPELIJKE
GEMEENSCHAPSCOMMISSIE, HET VLAAMS GEWEST EN HET WAALS
GEWEST BETREFFENDE DE GEDEELTELIJKE OMZETTING VAN RICHTLIJN
(EU) 2024/2841 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 23
OKTOBER 2024 TOT INVOERING VAN DE EUROPESE KAART VOOR
PERSONEN MET EEN HANDICAP EN DE EUROPESE PARKEERKAART VOOR
PERSONEN MET EEN HANDICAP EN DE GEDEELTELIJKE OMZETTING VAN
RICHTLIJN (EU) 2024/2842 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE
RAAD VAN 23 OKTOBER 2024 TOT UITBREIDING VAN RICHTLIJN (EU)
2024/2841 TOT ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE LEGAAL IN EEN
LIDSTAAT VERBLIJVEN, MET BETREKKING TOT DE VOORWAARDEN EN
MODALITEITEN VOOR DE TOEKENNING VAN DE EUROPEAN DISABILITY
CARD**

Om de mobiliteit, autonomie en volledige participatie van personen met een handicap in het sociale, culturele en economische leven binnen de Europese ruimte te versterken, heeft de Europese wetgever op 23 oktober 2024 Richtlijn (EU) 2024/2841 van het Europees Parlement en de Raad tot invoering van de Europese kaart voor personen met een handicap en de Europese parkeerkaart voor personen met een handicap, alsook Richtlijn (EU) 2024/2842 van het Europees Parlement en de Raad tot uitbreiding van Richtlijn (EU) 2024/2841 tot onderdanen van derde landen die legaal in een lidstaat verblijven, aangenomen.

Dit voorontwerp van decreet houdt de instemming in met het samenwerkingsakkoord tussen de Federale staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, het Vlaams Gewest en het Waals Gewest, dat tot doel heeft de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn (EU) 2024/2841 en de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn (EU) 2024/2842 uit te voeren.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

Om de mobiliteit, autonomie en volledige participatie van personen met een handicap in het sociale, culturele en economische leven binnen de Europese ruimte te versterken, heeft de Europese wetgever op 23 oktober 2024 Richtlijn (EU) 2024/2841 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2024 tot invoering van de Europese kaart voor personen met een handicap en de Europese parkeerkaart voor personen met een handicap, alsook Richtlijn (EU) 2024/2842 van het Europees Parlement en de Raad tot uitbreiding van Richtlijn (EU) 2024/2841 tot onderdanen van derde landen die legaal in een lidstaat

verblijven, aangenomen. Deze richtlijnen moeten uiterlijk op 5 juni 2027 in nationaal recht worden omgezet en de aldus omgezette bepalingen moeten vanaf 5 juni 2028 worden toegepast.

De richtlijnen hebben als onderwerp het bepalen van de regels voor de afgifte van de Europese kaart voor personen met een handicap (hierna 'EDC') aan personen met een handicap als bewijs van een status als persoon met een handicap, dan wel bewijs van een recht op specifieke diensten op basis van een handicap, teneinde het vrij verkeer van personen met een handicap te promoten en korte verblijven van personen met een handicap in een andere lidstaat dan de lidstaat van waarin zij verblijven, te vergemakkelijken door hen gelijke toegang te verlenen tot alle bijzondere voorwaarden of tot elke voorkeursbehandeling bij diensten, activiteiten of faciliteiten, ook als deze niet tegen een vergoeding worden aangeboden, die in die lidstaat worden aangeboden aan of gereserveerd zijn voor personen met een handicap, met inbegrip van degenen die gebruikmaken van assistentiedieren, en, waar van toepassing, personen die personen met een handicap begeleiden of bijstaan, met inbegrip van hun persoonlijke assistenten; alsook de gemeenschappelijke templates voor de Europese kaart voor personen met een handicap en de Europese parkeerkaart voor personen met een handicap.

De richtlijnen leggen geen verplichting op aan dienstverleners om bepaalde bijzondere voorwaarden of voorkeursbehandelingen aan personen met een handicap te geven. Indien deze wel worden aangeboden, is het echter vereist om de EDC als bewijs van handicap te aanvaarden.

Deze richtlijnen hebben niet tot doel de nationale wetgeving inzake de voorwaarden voor de erkenning van een handicap te harmoniseren, of het recht op specifieke diensten omwille van de handicap te harmoniseren, noch het beleid inzake langdurige inclusie, readaptatie, rehabilitatie of individuele begeleiding te regelen. Zij zijn specifiek bedoeld om tijdelijke reizen naar het buitenland te vergemakkelijken en de praktische continuïteit van de rechten tijdens deze verblijven te waarborgen.

De invoering van deze kaarten en de naleving van de verplichtingen die voortvloeien uit de richtlijn vereisen een nauwe samenwerking tussen de verschillende overheidsniveaus die bevoegd zijn voor personen met een handicap binnen de Federale staat. Het samenwerkingsakkoord heeft als hoofddoel deze richtlijnen gedeeltelijk om te zetten, uitsluitend voor wat betreft de bepalingen die betrekking hebben op het EDC-gedeelte. De omzetting van de bepalingen van de richtlijnen met betrekking tot de Europese parkeerkaart voor personen met een handicap valt namelijk niet onder het samenwerkingsakkoord.

Er moet worden opgemerkt dat het EDC-luik van deze richtlijnen voortvloeit uit het proefproject dat de Europese Commissie in 2016 in acht verschillende landen, waaronder België, heeft opgestart.

De organisatie van de invoering van EDC werd tot nu toe geregeld door verschillende protocolakkoorden tussen de instanties die bevoegd zijn voor de ondersteuning van personen met een handicap, namelijk de FOD Sociale Zekerheid, het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap ("VAPH"), het Agence pour une Vie de Qualité ("AviQ"), de Service Personne Handicapée Autonomie Recherchée ("Phare") en de Dienststelle für Selbstbestimmtes Leben ("DSL") – zie Parl. Doc., Kamer, 2021, nr. 2300/001, blz. 3. Vervolgens heeft ook de Bicommunautaire Dienst voor Gezondheid, Bijstand aan Personen en Gezinsbijslag ("Iriscare") zich bij het proefproject aangesloten vanwege haar opdracht binnen de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

Artikel 5, § 1, II., 4°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 betreffende institutionele hervormingen bepaalt de bevoegdheden op het gebied van hulp aan personen met een handicap als volgt:

Art. 5. § 1. De persoonsgebonden aangelegenheden bedoeld in artikel 128, § 1, van de Grondwet zijn:

[...]

4° Het beleid inzake minder-validen, met inbegrip van de beroepsopleiding, de omscholing en de herscholing van minder-validen en de mobiliteitshulpmiddelen], met uitzondering van :

- a) de regelen betreffende en de financiering, met inbegrip van de individuele dossiers, van de toelagen aan de mindervaliden behoudens de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden;*
- b) de regelen betreffende de financiële tegemoetkoming voor de tewerkstelling van minder-valide werknemers, die toegekend wordt aan de werkgevers die minder-validen tewerkstellen.*

De Franse Gemeenschap heeft haar bevoegdheden op het gebied van het beleid inzake personen met een handicap overgedragen aan het Waals Gewest en aan de Frans Gemeenschapscommissie door middel van het decreet van 11 april 2014 betreffende de bevoegdheden van de Franse Gemeenschap waarvan de uitoefening wordt overgedragen aan het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschapscommissie.

Uit deze bepaling blijkt dus dat zowel de Federale staat, de Franse Gemeenschapscommissie, de Vlaamse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, het Vlaams Gewest als het Waals Gewest bevoegd zijn voor de ondersteuning van personen

met een handicap. De Federale staat beschikt over een residuaire bevoegdheid voor de toekenning van inkomensvervangende tegemoetkomingen en integratietegemoetkomingen aan personen die als personen met een handicap zijn erkend.

Op grond van artikel 92bis van bovengenoemde bijzondere wet wordt een samenwerkingsakkoord gesloten tussen de verschillende bevoegde overheidsniveaus binnen het Koninkrijk. Deze overeenkomst bestaat uit verschillende hoofdstukken, namelijk de verplichting tot wederzijdse erkenning door de dienstverleners (hoofdstuk 2), de modaliteiten voor de toekenning, de afgifte, het formaat, de geldigheidsduur en het beroep met betrekking tot de EDC (hoofdstuk 3), de maatregelen tegen fraude en vervalsing van de EDC (hoofdstuk 4), de aanpak van de interfederale communicatie (hoofdstuk 5), de raadpleging en de participatie van organisaties die personen met een handicap vertegenwoordigen (hoofdstuk 6), de regels inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (hoofdstuk 7) en de financieringsmodaliteiten (hoofdstuk 8). Het samenwerkingsakkoord voorziet in de uitvoering van bepaalde meer technische bepalingen (communicatiestrategie rond de EDC, financieringsmodaliteiten, enz.) door middel van uitvoerende samenwerkingsakkoorden.

II. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 1 bepaalt de doelstellingen van het samenwerkingsakkoord met het oog op de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn (EU) 2024/2841 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2024 tot invoering van de Europese kaart voor personen met een handicap en de Europese parkeerkaart voor personen met een handicap, alsook Richtlijn (EU) 2024/2842 van het Europees Parlement en de Raad tot uitbreiding van Richtlijn (EU) 2024/2841 tot onderdanen van derde landen die legaal in een lidstaat verblijven.

Artikel 2 bevat een aantal definities.

De definities 1°, 9°, 10° en 11° zijn rechtstreeks overgenomen uit artikel 2 van de richtlijn.

De definitie onder 5° somt niet expliciet de bevoegde instanties op die onder het gezag staan van de verschillende partijen bij het samenwerkingsakkoord, om zo een zekere flexibiliteit te behouden en latere wijzigingen aan dit samenwerkingsakkoord te vermijden. Bovendien omvat deze definitie niet alleen de beslissing betreffende de erkenning van handicap, maar ook die betreffende de toekenning van het recht op specifieke diensten omwille van een handicap, aangezien sommige instanties niet voorzien in een formele erkenning van handicap.

De definities 9° en 10° zijn overgenomen uit het Wetboek van economisch recht, waarbij 10° verwijst naar de verenigingen en stichtingen bedoeld in het Wetboek van 23 maart 2019 van vennootschappen en verenigingen. Het doel is alle overheden en private operatoren te omvatten die diensten of andere activiteiten en voorzieningen aanbieden, ook kosteloos, in België.

De definitie 14° betreffende het kort verblijf zoals bepaald in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voorziet in de mogelijkheid om de verplichtingen van de richtlijn uit te breiden via een uitvoerend samenwerkingsakkoord; dit conform artikel 2, 2., tweede alinea, van de richtlijn. De overige definities vergen geen bijzondere toelichting.

Artikel 3, eerste lid, verduidelijkt het toepassingsgebied van hoofdstuk 2 met betrekking tot de verplichting tot gelijke toegang die moet worden gewaarborgd door de dienstverleners zoals gedefinieerd in artikel 2, 9° en 10°, krachtens het beginsel van wederzijdse erkenning op basis van de EDC.

Het tweede lid neemt de uitsluitingen van het toepassingsgebied van de richtlijn over, rechtstreeks uit artikel 2, 3., van die richtlijn.

Artikel 4 voert het beginsel van de wederzijdse erkenning van de EDC in, zoals bepaald in artikel 5 van de richtlijn. Dit beginsel houdt in dat dienstverleners (privaat en publiek) die bijzondere voorwaarden of voorkeursbehandelingen toekennen aan personen die erkend zijn als persoon met een handicap, of die recht hebben op specifieke diensten op basis van hun handicap, deze voordelen eveneens moeten toekennen aan houders van een geldige EDC. Met name: 1) houders van een EDC die is uitgereikt door een Belgische bevoegde instantie; 2) houders van een EDC (uitgegeven door een andere EU-lidstaat) die zich voor een kort verblijf of in het kader van een mobiliteitsprogramma, op het grondgebied van het Koninkrijk bevinden; 3) indien van toepassing, aan de personen die de houder van een EDC begeleiden of helpen, met inbegrip van diens persoonlijke assistent(en) of diens assistentiedieren.

De EDC fungeert als bewijs van de erkenning als persoon met een handicap of van het recht op specifieke diensten op basis van een handicap, en heeft als doel het faciliteren van gelijke toegang tot bijzondere voorwaarden en voorkeursbehandelingen. Wanneer de bijzondere voorwaarden en/of de voorkeursbehandeling gunstige voorwaarden omvatten voor een persoon of personen die personen met een handicap begeleiden of bijstaan, met inbegrip van (een) persoonlijk(e) assistent(en) of specifieke voorwaarden voor assistentiedieren, moeten die gunstige of specifieke voorwaarden onder dezelfde voorwaarden worden aangeboden aan een persoon of personen die de houders van

een EDC begeleiden of bijstaan, met inbegrip van een persoonlijk assistent of persoonlijke assistenten of assistentiedieren.

Artikel 4 zet ook artikel 2, lid 6, van de richtlijn om door te bepalen dat de EDC niet als bewijs van handicap mag worden geëist door dienstverleners in België bij de toekenning van rechten en/of specifieke diensten op basis van officiële documenten voor personen met een handicap, die zijn verkregen in overeenstemming met het nationale recht of het recht van de Unie.

Artikel 5 zet de verplichting bedoeld in de artikelen 10, 3., en 16, van de richtlijn om door ervoor te zorgen dat de partijen adequate en doeltreffende middelen invoeren om de verplichting tot gelijke toegang bedoeld in artikel 4 van het samenwerkingsakkoord te doen naleven, elk binnen hun respectieve bevoegdheid.

De wettelijke bepalingen van het Gerechtelijke Wetboek, alsook de diverse wetgevingsbesluiten die op elk niveau van de federale staat zijn aangenomen in het kader van de bestrijding van elke vorm van discriminatie, voorzien reeds in de mogelijkheid om een vordering tot staking in te stellen tegen elke vorm van discriminatie, met inbegrip van de ongegronde weigering van gelijke behandeling die aan de houder van het EDC moet worden gewaarborgd, overeenkomstig de bepalingen van het hoofdstuk van onderhavig akkoord.

Artikel 6 vergt geen toelichting.

Artikel 7 regelt de praktische aspecten van toekenning en intrekking van de EDC, waarvan het beheer wordt verzekerd door de Belgische instanties die bevoegd zijn voor de erkenning van de handicap of voor de toekenning van het recht op specifieke diensten omwille van de handicap. Het zet gedeeltelijk artikel 7, 1., 3. en 4., alsook artikel 12 van de richtlijn om.

De EDC in haar fysieke en digitale versie wordt automatisch toegekend aan de begunstigde, met mogelijkheid tot opt-out. Het recht op de EDC hangt samen met de positieve beslissing tot erkenning van handicap of met de toekenning van rechten op specifieke diensten omwille van een handicap (paragraaf 1, eerste lid). In gevallen waarin de persoon reeds over een dergelijke beslissing beschikt, kan hij/zij de EDC alsnog ad hoc aanvragen bij de bevoegde instantie die de positieve beslissing heeft genomen (paragraaf 1, tweede lid). Het samenwerkingsakkoord voorziet in de automatische vernieuwing van de EDC met mogelijkheid tot weigering (paragraaf 2). De partijen kunnen via een uitvoerend samenwerkingsakkoord bepaalde situaties omschrijven waarin de instanties niet verplicht zijn de EDC toe te kennen, met name wanneer een persoon beschikt over meerdere positieve beslissingen, waardoor hij/zij bij verschillende instanties een recht opent op een EDC (paragraaf 4). De EDC wordt kosteloos toegekend en vernieuwd. Momenteel wordt ook geen vergoeding gevraagd voor een duplicaat van de EDC, maar de partijen behouden de mogelijkheid om een redelijke

vergoeding te vragen ter hoogte van de administratieve kosten voor de afgifte van een duplicaat (paragrafen 4 en 5). Ten slotte kunnen de partijen via een uitvoerend samenwerkingsakkoord situaties bepalen waarbij de EDC moet worden ingetrokken (paragraaf 6).

Artikel 8 zet gedeeltelijk artikel 7, 3., van de richtlijn om.

In paragraaf 1 wordt een verwerker aangewezen, gekozen door de bevoegde instanties die optreden als verantwoordelijke voor de verwerking van persoonsgegevens van de begunstigen van de EDC die de fysieke versie niet hebben geweigerd. Deze verwerker is dus ook onderworpen aan de bepalingen inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. De verwerker wordt gekozen overeenkomstig de regels inzake overheidsopdrachten. De overige modaliteiten voor de afgifte van de EDC in fysieke format worden bepaald via een uitvoerend samenwerkingsakkoord.

Paragraaf 2 regelt de afgifte van de digitale versie van het EDC. Voor de digitale versie en interoperabiliteit tussen EU-lidstaten zal de Europese Commissie nog uitvoeringshandelingen bepalen. Om deze uitvoeringshandelingen doeltreffend te kunnen omzetten, zijn de partijen van plan deze ten uitvoer te leggen door middel van een uitvoerend samenwerkingsakkoord. Net als bij het fysieke formaat zullen de modaliteiten voor de afgifte van het EDC in digitale versie worden bepaald via een uitvoerend samenwerkingsakkoord. De partijen moeten ervoor zorgen dat de persoonsgegevens worden versleuteld – een verplichting die is opgenomen in hoofdstuk 7 betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Artikel 9 regelt de verplichting tot afgifte van de EDC binnen eenzelfde termijn als de positieve beslissingen van de Belgische bevoegde instanties, conform de toepasselijke regels rond de erkenning van de handicap en/of het toekennen van

Artikel 10 zet artikel 7, lid 1, van de richtlijn gedeeltelijk om en verwijst rechtstreeks naar bijlage I bij die richtlijn. Er worden nadere bijzonderheden gegeven over bepaalde elementen die op het EDC moeten worden vermeld. Overige modaliteiten en afspraken wat betreft het format van de EDC uitgegeven door de bevoegde instanties in België zullen worden bepaald door middel van een uitvoerend samenwerkingsakkoord. In deze paragraaf wordt ook verduidelijkt dat de gegevens die in de digitale versie van het EDC zijn opgenomen, niet meer persoonsgegevens mogen bevatten dan in de fysieke versie.

Artikel 11 voorziet in de mogelijkheid voor de partijen bij het samenwerkingsakkoord om de letter "A" op de EDC te plaatsen, overeenkomstig artikel 4, eerste lid , a), en tweede lid, van de richtlijn. Deze mogelijkheid zou uitgevoerd kunnen worden door middel van een uitvoerend samenwerkingsakkoord.

Artikel 12 zet artikel 7, lid 6, van de richtlijn om. De lidstaten kunnen de geldigheid van het EDC bepalen waarbij zij zorgen dat deze zo lang mogelijk is, en waarbij zij, indien van toepassing, rekening houden met de geldigheidsduur van de attestering van handicap, de handicapkaart of een ander officieel document, of met de duur van de procedure voor de erkenning van de status van persoon met een handicap of het recht op specifieke diensten. Een uitvoerend samenwerkingsovereenkomst bepaalt de keuze van de partijen in dit kader.

Artikel 13 regelt de beslechting van geschillen tussen aanvragers van de EDC en de bevoegde instanties. Het zet artikel 16 van de richtlijn om. De arbeidsrechtbank neemt reeds kennis "van de geschillen over de rechten ten aanzien van tegemoetkomingen aan personen met een handicap alsmede van de betwistingen inzake medische onderzoeken uitgevoerd met het oog op de toekenning van sociale of fiscale voordelen die rechtstreeks of onrechtstreeks zijn afgeleid van een sociaal recht of van de sociale bijstand.". Geschillen over de toekenning van de EDC en de naleving van de verplichtingen bedoeld in hoofdstuk 3 van de samenwerkingsakkoord kunnen dus via deze reeds bestaande procedure worden behandeld overeenkomstig de relevante bepalingen in het Gerechtelijke wetboek.

Artikel 14 zet de verplichting om fraude en vervalsing van de EDC te bestrijden om, overeenkomstig de verplichting opgenomen in artikel 10, 1°, van de richtlijn. Om een zekere flexibiliteit te waarborgen bij de maatregelen die ter verwezenlijking van deze doelstelling zullen worden genomen, kunnen de partijen via een uitvoerend samenwerkingsovereenkomst inzake handhaving overeenstemming bereiken over een collectieve aanpak.

Artikel 15 verplicht de partijen om elkaar proactief op de hoogte te houden van alle maatregelen die verband houden met de verschillende verplichtingen uit het samenwerkingsakkoord, teneinde onder meer duidelijke informatie te verstrekken aan personen met een handicap, overeenkomstig artikel 18 van de richtlijn. Elke (ontwerp van) wijziging in het normatieve kader van elke bevoegde Belgische instanties die een impact heeft op de toekenning van de EDC moet verplicht aan de verschillende partijen worden meegedeeld.

Artikel 16 herinnert aan de verplichtingen die ten grondslag liggen aan de uitwisseling van sociale gegevens tussen de bevoegde instanties op het gebied van hulp aan personen met een handicap die de facto onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 15 januari 1990 betreffende de instelling en de organisatie van een Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid. Volgens artikel 11, lid 1, van deze wet: " Alle instellingen van sociale zekerheid winnen de sociale gegevens die ze nodig hebben in in het netwerk, als ze daar beschikbaar zijn." Artikel 14 van dezelfde wet bepaalt ook dat de mededeling van sociale gegevens van persoonlijke aard, behoudens uitzonderingen, via de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid moet gebeuren. Artikel 15 van diezelfde wet bepaalt dat deze mededelingen, behoudens uitzonderingen, het voorwerp moeten uitmaken van een beraadslaging

door de kamer sociale zekerheid en gezondheid van het informatieveiligheidscomité.

Artikel 17 regelt de verplichting tot samenwerking tussen de partijen met het oog op de uitvoering van de verplichtingen vermeld in artikel 18, 1., (oprichting van een nationale website), 18, 2., en 3., (verspreiding van informatie over de bijzondere voorwaarden of de voorkeursbehandelingen bewustmaking van dienstverleners en het publiek over het bestaan en het gebruik van de EDC) van de richtlijn. Deze verplichtingen en de afspraken hierrond zullen worden opgenomen in een uitvoerend samenwerkingsakkoord.

Artikel 18 zet de verplichting tot participatie en raadpleging van organisaties die personen met een handicap vertegenwoordigen, in het kader van de uitwerking, uitvoering en evaluatie van het EDC om in nationaal recht.

Hoofdstuk 7 – Bepalingen inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer

Artikel 19 bevat de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens door de betrokken partijen (bevoegde instanties, dienstverleners, verwerkers, Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid) om te voldoen aan de verplichtingen die zijn opgenomen in het samenwerkingsakkoord.

Paragraaf 1 bevat de lijst van verwerkingsverantwoordelijken en hun specifieke doeleinden overeenkomstig de verschillende hoofdstukken van het samenwerkingsakkoord. De paragrafen 2 en 5 bevatten de categorieën van gegevens die door de verwerkingsverantwoordelijke worden verwerkt, evenals de betrokken personen, namelijk personen die een positieve beslissing hebben gekregen met betrekking tot de erkenning van handicap of de toekenning van rechten op specifieke diensten omwille van een handicap. Paragraaf 4 somt de ontvangers van de door de bevoegde instanties en het Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid verwerkte gegevens op, evenals de bewaartermijn van deze gegevens.

De gegevens die door de bevoegde Belgische instanties worden verwerkt, worden in eerste instantie verwerkt in het kader van hun wettelijke taken op grond waarvan zij de erkenning van de handicapstatus en/of rechten op diensten omwille van een handicap toekennen. Deze gegevens worden vervolgens verder verwerkt in het kader van de toekenning van de EDC, voor zover de betrokkene de EDC niet heeft geweigerd. Dit samenwerkingsakkoord vormt dus de rechtsgrondslag voor deze verdere verwerking. De Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid is belast met het beheer van het kaartenbestand en moet dus ook dezelfde gegevens verwerken, met uitzondering van de gezondheidsgegevens van de betrokken personen die worden verwerkt in het kader van beslissingen tot erkenning van handicap en/of toekenning van rechten op diensten wegens een handicap. Er wordt ook een unieke identificatiecode (een serie- of kaartnummer) toegekend aan de EDC, die wordt verwerkt door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid. Deze gegevens worden

doorgegeven aan de onderaannemer die belast is met de afgifte van de EDC in fysieke vorm aan de begunstigden.

Aangezien de bevoegde Belgische instanties in het kader van hun wettelijke taken geen pasfoto's van de betrokken personen verwerken, terwijl er wel een pasfoto op de EDC moet worden aangebracht, zorgt de Kruispuntbank voor het verzamelen van deze gegevens uit het identiteitskaartregister. De pasfoto wordt ook doorgegeven aan de onderaannemer.

De dienstverleners verwerken de gegevens die op de fysieke en digitale EDC staan alleen om het recht op gelijke toegang te controleren, overeenkomstig artikel 4 van het samenwerkingsakkoord. Hierbij gaat het enkel om de gegevens die op de EDC staan. Deze gegevens mogen niet langer worden bewaard dan nodig is voor het bereiken van dit doel.

Artikel 20 regelt de financiering tussen de partijen bij het samenwerkingsakkoord door middel van een uitvoerend samenwerkingsakkoord om meer flexibiliteit te waarborgen.

Artikel 21 behoeft geen commentaar.

Artikel 22 biedt elke partij de mogelijkheid om zich terug te trekken uit dit samenwerkingsakkoord, mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan om de continuïteit te garanderen van de verplichtingen uit de richtlijnen (EU) 2024/2841 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2024 tot vaststelling van de Europese kaart voor personen met een handicap en de Europese parkeerkaart voor personen met een handicap en 2024/2842 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2024 tot uitbreiding van Richtlijn (EU) 2024/2841 tot onderdanen van derde landen die legaal in een lidstaat verblijven.

Artikel 23 zet de verplichtingen inzake de bekendmaking en toepassing van de in de richtlijnen(EU) 2024/2841 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2024 tot vaststelling van de Europese kaart voor personen met een handicap en de Europese parkeerkaart voor personen met een handicap en 2024/2842 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2024 tot uitbreiding van Richtlijn (EU) 2024/2841 tot onderdanen van derde landen die legaal in een lidstaat verblijven opgenomen regels om, overeenkomstig respectievelijk artikelen 21 en 6 van deze richtlijnen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Matthias DIEPENDAELE

De Vlaamse minister van Welzijn en Armoedebestrijding, Cultuur en Gelijke Kansen,

Caroline GENNEZ